

ELS METGES D'ASSEGURANCES A ALEMANYA

El Govern alemany ha reglamentat fa poc l'ingrés i l'exercici mèdics en les *Kranken-Kassen*, d'acord amb l'Associació nacional d'aquests, i l'*Hartmannbund* (federació de metges alemanys).

Els principals punts reglamentats són els següents: tot metge que vulgui entrar en una *Kranken-Kassen* per tal d'exercir-hi la seva professió haurà d'inscriure el seu nom en un registre que portarà cada caixa seccional i només podran ésser registrats els metges que portin dos anys d'exercici de la professió; les *Kranken-Kassen* tindran forçosament un metge per cada 600 membres; cap metge que percebi un salari fins de 500 marcs al mes, sigui de l'Estat, d'altra corporació oficial o d'una associació o companyia particular, podrà ésser inscrit en el registre; les metgeses casades tindran els mateixos drets que les solteres, i els metges no podran ésser exclosos del registre per ésser casats o exercir la homeopatia; els metges que intervingueren en la guerra, i especialment els qui en patiren les conseqüències, i els exilats de territoris abans pertanyents a Alemanya, tindran preferència sobre els altres sollicitants, com també els que visquin des de cert termini en la mateixa localitat seran preferits sobre els de fora.

Condicions especials regulen la inscripció d'especialistes i la substitució dels metges trapassats o que hagin deixat d'exercir.

Els nous reglaments tenen avantatge sobre els que regien abans, ja que, a més d'augmentar-se el nombre de metges al servei de les *Kranken-Kassen* (abans hi havia un metge per cada 800 membres), s'ha escurçat el termini d'admissió des del moment d'acabar els estudis, i així podran ésser admesos alguns milers de metges joves.

Aquestes mides hom compta que ajudaran en bona part a alleugerir la crisi angoixant que es feia sentir feixugament dins l'estament mèdic per l'escreix de pràctics als que no era possible de guanyar-se la vida.

L'EVOLUCIO DELS HOSPITALS MUNICIPALS A ANGLATERRA

A la Hunterian Society, de Londres, el doctor W. Brander ha llegit una interessant comunicació sobre l'origen i evolució dels hospitals municipals a Anglaterra.

En cert aspecte—digué—hom pot dir que els hospitals municipals no han evolucionat, car llur creació fou feta el 1er. d'abril de 1930 amb un cop de pluma, en trametre's els hospitals de beneficència (previstos per la *Poor Law Authorities*) a mans dels Ajuntaments.

L'estudi del desenvolupament d'aquests hospitals, comparat amb el dels hospitals voluntaris (de creació i sosteniment purament privats) ofereix un interessant contrast.

Des dels seus temps d'estudiant, la majoria de metges han vist que la relació entre pobresa i malaltia era recíproca; pobresa produeix malaltia i malaltia pobresa. Han de tenir-se en compte factors mèdics, socials i econòmics en decidir el fet de què un malalt sigui admès a un hospital. Hi ha tres *stratus* de la societat als que s'ha d'atendre en crear-se els hospitals: hi ha, primer, els que disposen de mitjans per tal de subvenir a les despeses d'una malaltia a casa seva o a l'hospital (a Anglaterra és freqüentíssim que la gent rica passi les malalties als hospitals generals, que tenen departaments especials a aquest fi); els que es basten econòmicament fins a contreure una malaltia o tenir un accident, produint-los despeses extraordinàries, i per aquestes persones servien els hospitals d'iniciativa privada (els hospitals voluntaris, creats amb donatius i deixes), i, finalment, els que mai no havien tingut una situació econòmica passada. Les persones pertanyents al darrer grup podien ésser admeses a's hospitals voluntaris, però aquests tenen un dret discrecional a admetre i triar els seus casos. Amb els hospitals municipals el cas és diferent; estaven obligats a tractar tota mena de casos que se'ls enviés i no tenien, per tant, el dret discrecional en les admissions.

Els hospitals voluntaris en els temps inicials començaren com institucions privades i religioses per tal d'acollir els caminants i els malalts. L'acció de les Germanes de la Caritat, els asils de pobres, els refugis per dementes i les llebrosies portaren a la creació de's grans hospitals. El Sant Bartomeu i el Sant Tomas (tots dos a Londres) són dues de les més antigues fundacions hospitalàries, originàriament creades per acollir-hi la població més bigarrada. La pobresa era la condició comuna als admesos en aquestes primitives institucions, i encara que atenien, on era possible, la cura i el guariment del cos, el seu objecte primer era la cura de l'ànima. Al segle XIV el creixement